

ook later blijk heeft gegeven: lichtgeraaktheid. Want enerzijds was Tollens een zeer vriendelijk en zelfs bescheiden man, maar kritiek kom hem woedend maken. De aanhef van zijn tweede voordracht, gehouden vrijdag 27 maart 1807, is heel wat korter, en de inhoud – ofschoon uitgebreider – heel wat meer ter zake.

IV

Mijne Heeren!

Ik heb mij te veel wegens een en ander, waaromtrent ik de eer zal hebben u een paar oogenblikken bezig te houden, uitgelaten, dan dat ik deswegens verder een volstrekt stilzwijgen zou kunnen in acht nemen, zonder althans mijzelf van kleinhartigheid in het doen eener openlijke verdediging verdacht te maken. Welvoegelijk kwam het mij dus voor van deze spreekplaats dusdanige verdediging, hoe vlugtig en oppervlakkig dezelve ook zijn moge, te ondernemen, en verzoek ik hiertoe, en wellicht voor de laatste maal, uwe vereerende aandacht.

Men heeft mij van ter zijde gezegd, dat verscheiden der aanzienlijkste leden van dit genootschap van oordeel waren, dat men 'er, sinds eenigen tijd, de dichtkunst te veel beoefende en daardoor het rechtstreeks doel en de oogmerken des genootschaps tegendruiste; men heeft mij doen opmerken dat het rechtsgeding door den heer van der Hulst op de vorige vergadering tusschen de Wijsbegeerte en de Dichtkunst bepleit, aan die aanmerking zijnen oorsprong was verschuldigd, en eindelijk dat men met die aanmerking en met dat pleit, eenigszins op mij, onder velen anderen, doelde. – Zulks moge waar zijn of verdicht, men vergunne mij over een en ander eenige woorden te wisselen.

Inderdaad, mijne heeren! indien ik uwen smaak, dien ik te weinig moet hebben gekend, moge hebben beleedigd, door u te dikwijls de dartele luimen der spelende dichtkunst te doen verdragen, dan is mijne onvoorzigtigheid zeer te misprijzen. Hoe toch zult gij mij dan kunnen vergeven dat altoos mijne bijdragen en lezingen getooid waren in het gaas der luchthartige poëzij en altoos het statig tooisel der ernstige wijsbegeerte ontbeerden? – Gaarne beken ik u mij bedrogen te hebben in het oogmerk en het doel van dit genootschap en te gevoelen dat ik uwe toejuichingen meer aan uwe bescheidenheid dan aan uwen opzettelijken smaak voor de dicht-